

Audiència. L'home en oració

Benet XVI en aquesta audiència ens convida a tastar el silenci, la condició ambiental que millor afavoreix el recolliment, l'escolta de Déu i la meditació.

12/10/2011

L'«oasi" de l'esperit»

Estimats germans i germanes,

A cada època, homes i dones que han consagrat la seva vida a Déu en la pregària -com els monjos i les

monges- han establert comunitats en indrets particularment bells, al camp, sobre els turons, a les valls de les muntanyes, a la vora de llacs o del mar, o fins i tot en petites illes.

Aquests llocs uneixen dos elements molt importants per a la vida contemplativa: la bellesa de la creació, que remet a la bellesa del Creador, i el silenci, garantit per la llunyania respecte a les ciutats i a les grans vies de comunicació.

El silenci és la condició ambiental que millor afavoreix el recolliment, l'escolta de Déu i la meditació. El mateix fet de tastar el silenci, de deixar-se, per dir-ho així, «omplir» del silenci, ens predisposa a la pregària. El gran profeta Elies, sobre la muntanya Horeb -és a dir, el Sinaí- presència un huracà, després un terratrèmol, i, finalment, llampecs de foc, però no reconeix en ells la veu de Déu, la reconeix, en canvi, en una brisa suau (cf. 1 R 19, 11-13). Déu

parla en el silenci, però cal saber-lo escoltar. Per això, els monestirs són oasi on Déu parla a la humanitat, i en ells es troba el claustre, lloc simbòlic, perquè és un espai tancat, però obert cap al cel.

Demà, estimats amics, farem memòria de santa Clara d'Assís. Per això, em plau recordar un d'aquests «oasi» de l'esperit apreciat de manera especial per la família franciscana i per tots els cristians: el petit convent de sant Damià, situat una mica més avall de la ciutat d'Assís, enmig de les oliveres que descendeixen cap a Santa Maria dels Àngels. Al costat d'aquesta petita església, que sant Francesc va restaurar després de la seva conversió, Clara i les primeres companyes van establir la seva comunitat, vivint de la pregària i de petites feines. S'anomenaven les «Germanes pobres», i la seva «forma de vida» era la mateixa que portaven

els frares menors: «Observar el sant Evangeli de nostre Senyor Jesucrist» (Regla de santa Clara, I, 2), conservant la unió de la caritat recíproca (cf. ib., X, 7) i observant en particular la pobresa i la humilitat viscudes per Jesús i per la seva santíssima Mare (cf. ib., XII, 13).

El silenci i la bellesa del lloc on viu la comunitat monàstica -bellesa senzilla i austera- constitueixen un reflex de l'harmonia espiritual que la comunitat mateixa mira de realitzar. El món és ple d'aquests oasis de l'esperit, alguns molt antics, sobretot a Europa, altres recents, altres restaurats per comunitats noves. Mirant les coses des d'una vessant espiritual, aquests llocs de l'esperit són l'estructura fonamental del món. I no és casualitat que moltes persones, especialment en els períodes de descans, visitin aquests llocs i s'hi aturin durant alguns dies:

també l'ànima, gràcies a Déu, té les seves exigències!

Recordem, per tant, santa Clara.
Recordem també, però, altres figures de sants que ens parlen de la importància d'adreçar la mirada a les «coses del cel», com santa Edith Stein, Teresa Benedicta de la Creu, carmelita, copatrona d'Europa, que varem celebrar ahir.

I avui, 10 d'agost, no podem oblidar sant Llorenç, diaca i màrtir, amb una felicitació especial als romans, que des de sempre el veneren com un dels seus patrons. Finalment, adrecem la nostra mirada a la santíssima Mare de Déu, perquè ens ensenyi a estimar el silenci i l'oració.

.....

dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-lhome-en-oracio/ (16/08/2025)